

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευήν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ τίχος λεπτὰ 25
Βιβλιοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχ. Ν 44.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν

ΣΤΑΦΙΣ

Τὸ σύστημα τοῦ ἀλληλοθουμασμοῦ, ὅπερ ἐγκατέστη ἐν τὸν τόπον μας καὶ μετέρχεται λίαν φιλοστόργος, ἢ ἀ' Ἀκρόπολις ἔκαμε τὸ μέρος του καὶ πρό τινων ἡμερῶν, ὅτε ἡ Ἐφημερίς αὕτη ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ τοὺς ἐργασαμένους ὑπὲρ τῆς σταφίδος, καὶ νὰ τοὺς ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον Πάνθησον τῆς ἀθανασίας τῆς. Καὶ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τοῦ ζητήματος, δύο εὗρεν ἠτύνηταίς τῆς «Ἀκροπόλεως» ἀξίους τοῦ θαυμασμοῦ τῆς, τὸν κ. Δεληγεώργην, ὃν ἀπέκαλεσε πρότυπον ἀγγλοπολιτευτοῦ, καὶ τὸν Στέφανον τῆς τὸν πολὺν κ. Ξένον! Τούτων δὲ τὰς ἰδέας θεωρεῖ ἡ εἰρημὴν ἐφημερίς ὡς τὰς μᾶλλον πρακτικὰς καὶ ἐπαρμυσίμους!

Βεβαίως ἡ περὶ σταφίδος μελέτη τοῦ κ. Δεληγεώργην, κέκτηται πολλὰ τὰ καλὰ, διότι καὶ καλῶς γεγραμμένη ἐστὶ καὶ ἡρηκμένη ἀκούοντως διὰ πολλῶν οἰκονομολογικῶν θεωριῶν. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς σταφίδος διὰ τῆς μελέτης τοῦ κ. Δεληγεώργην, οὐδέποτε προήλθον ἐπὶ τὰς βελτίω ἔλαθεν, ἔμεινε δὲ καὶ μετὰ τὸ δημοσίευσμα αὐτοῦ, εἰς τὸ θεῖον εἶχεν ἀχθῆ ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες πρό τοῦ κ. Δεληγεώργην, ἔσπευσαν νὰ παράσχωσαν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος διὰ σειράς ἐκτενῶν δημοσιεύσεων τὰς περὶ τούτων γνώμας τῶν. Ὁ κ. Δεληγεώργης μεθ' ὅσα ἐν πλάτει καὶ εὐρύτατα ἔγραψε περὶ σταφίδος καὶ πολλῶν συναφῶν ζητημάτων, εἰς οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ καταλήξῃ συμπεράσμα πρακτικὸν καὶ νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν ἀπλοῦν τινα καὶ πρακτικὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ σταφίς, ἥθελε δυνηθῆν ν' ἀπορῦγῃ ἐρεξῆς τοὺς κλυδωνισμοὺς, οὓς ὑφίσταται ἀπὸ τινων ἐτῶν, καὶ νὰ χωρήσῃ ἀσφαλῶς ἐν τῷ μέλλοντι. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἕτερον φίλον τῆς «Ἀκροπόλεως», τὸν κ. Ξένον, αἱ περὶ σταφίδος ἰδέαι του, ἐθεωρήθησαν ἔκτοτε, ἀρ' ἢ εἰσχε τὴν καλωσύνην νὰ τὰς φιλοδώρησῃ πλουσιοπαρόχως εἰς τὸ δημόσιον, ὡς παρακεκινδυνευμένα, λίαν, καὶ ἐκκεντρικὰ καὶ αὐτόχρημα χίμαιραι, πολλὰ δὲ γινώμαι καὶ δημοσιὰ ἐξυνεχθῆσαν περὶ αὐτῶν, διὰ τῶν ὁποίων αἱ γράψαντες τὰ ἔχαρα κτήρησαν προσηκόντως.

Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς σταφίδος, αἱ ἐπαρχίαι δύνανται ν' ἀξιόσωσιν, ὅτι εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως, ἐντεῦθεν δὲ προήλθον αἱ πρακτικὰ γνώμαι, αἱ υἰοθετηθεῖσαι δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, παρά παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ. Καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐξόχως δὲ εἰς τὰς Πάτρας, ὀφείλεται ἡ ζωρὰ καὶ ἐπισταμένη ἀνακίνησις τοῦ ζητήματος, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐκ παντὸς τοῦ τόπου ἠγέρθη ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως. Κατὰ τὸ παρελθὸν μάλιστα ἔτος, ὅτε ἡ κρίσις ἐπέστη ἀπειλητικωτάτη, ὃ ἐνταῦθα Σύλλογος «Ἑρμῆς» πρόβη εἰς συζητήσεις σοβαρὰς περὶ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ ὁποῦ συνέβησαν πλείσται πρακτικὰ καὶ λελογισμένα γνώμαι, τῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκυψάντων εἰς τὴν μελέτην τῶν περιστάσεων, ὅφ' ἂς διετέλει καὶ διατελεῖ ἡ

σταφίς μας, ἕνεκα τῶν ἔκτοτε ἀναρνήτων εἰς τὸν ἔρποντα νεφῶν, αἵτινα ἠπέλουν βεβαίαν τὴν καταγίδα. Καὶ τῇ προτάσει τούτων ὁ Σύλλογος «Ἑρμῆς» ἀποτελούμενος ἐκ πολιτῶν, οἵτινες πολὺ ἐκτιμῶσι τὰς πρακτικὰς γνώμας, καὶ ἀποστέρουσι τὰς θεωρίας, ἠσπάσατο τὰ μέτρα αὐτῶν, καὶ στενὰς ἐποίησατο περὶ τούτων συστάσεις τῇ Κυβερνήσει. Μεταξὺ τῶν γνώμων καὶ τῶν μέτρων, αἵτινα συνέστησεν ὁ Σύλλογος «Ἑρμῆς» ἐπρυτάνευσαν τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ μέλους κ. Γ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου μέτρα καὶ ὁ Σύλλογος, συζητήσας καὶ μελετήσας μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως ταῦτα, τὰ εὗρε τείνοντα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν καὶ κληροῦντα λίαν ἐπαρκῶς τοὺς ὄρους τοῦ πράγματος.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, ὅπερ ἐγκαίρως ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Φορολογουμένῳ» ἀπετέλεσε, δυνάμει νὰ εἰπώμεν τὴν δάδα, ἣς ἐπέχυσεν ὀλόκληρον τὸ ἀπαιτούμενον φῶς εἰς τὸ ζήτημα, καὶ κατέστησε ψιλαφητὰς πάσας τὰς πτυχὰς του. Δι' αὐτοῦ ἐξητάσθησαν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ αἰτία αἵτινα προσέκαλεσαν τὴν κρίσιν τοῦ 1888, ὑπεστηρίχθη ἡ ἀρχή, ὅτι ἡ σταφίς ἔχει ἀνάγκη τῆς παρεμβάσεως τοῦ Κράτους, ὅπως τούτο διὰ τῶν ἀπειρῶν μέσων, αἵτινα πολυτρόπως κέκτηται ἠδύνατο νὰ ἐνισχύσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀποστολὴν ἐνὸς κομιτάτου, προορισμένου νὰ εἰσαγάγῃ πανταχοῦ γῆς τὴν σταφίδα, καὶ νὰ μὴν καταστήσῃ κοσμοπολίτιδα. Σχετικῶς μάλιστα πρὸς τοῦτο ἐπροτάθη ἐν τῷ Συλλόγῳ «Ἑρμῆς», ἡ γνώμη, ὅπως ποσότης σταφίδος ἰκανὴ ἀποσταλῆ εἰς τὴν παγκόσμ. ἔκθεσιν τοῦ 1889 ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ διανεμηθῇ, ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆματος, εἰς τοὺς ἐκ περάτων τοῦ κόσμου συνελθόντας τότε ἐν Παρισίοις, καὶ ἀκόμη ἐπροτάθη ὅπως χωρήσωμεν καὶ εἰς ἀποπείρας εἰσαγωγῆς εἰς Ρωσίαν, εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ὁποίας νὰ δοθῇ δωρεὰν ποσότης τῆς σταφίδος μας. Ταῦτα δὲ νὰ γίνωσι καὶ εἰς πᾶν ἄλλο μέρος, ἐνθα τελούται συναθροίσεις ἀθροῦσων, ἧτοι εἰς πανηγύρεις μικρὰς ἢ μεγάλας κλπ. Καὶ ταῦτα πάντα, εὗρεθη τότε ἐκ τῶν γενομένων μικρῶν καὶ σοβαρῶν συζητήσεων, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀργανωθῶσι διὰ τοῦ καλουμένου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου «Ταμείου τῆς ἀμύνης» καὶ τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα, αἵτινα αἱ Πάτραι καὶ κυρίως ὁ Σύλλογος «Ἑρμῆς» ἐπέτελεσαν, συνετρίβησαν κατὰ τοῦ αἰωνίου σκοπέλου καθ' οὗ προσκόπτουσι πάντα τὰ ὠραία ἔργα καὶ πᾶσα ἀγαθὴ ἰδέα ἐν Ἑλλάδι, ἧτοι κατὰ τῆς ἐλλείψεως χρημάτων. Βεβαίως ὁ Σύλλογος ἐκ τῶν ἰδίων δυνάμεων, δὲν ἠδύνατο οὕτε δύναιται νὰ πράξῃ τίποτε, προκειμένου μάλιστα περὶ ἔργου, διὰ τὸ ὅποιο ἀπητοῦντο μέσα ἀπμπολλα καὶ δαπάναι μεγάλαι. Ἀφοῦ τὸ Κράτος ὁ μέγας αὐτὸς παράγων τῶν τοιοῦτων ἔργων, ἠδιαφόρησεν ἀναισθητικῶς, τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐν σωματεῖον μεθ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν προαίρεσίν του. Νὰ δαπανήσῃ τὰ ἀποτελούμενα αὐτῶν μελῶν ἐκ τοῦ θαλαντῆσι των, ὑπὲρ τῆς διασώσεως προΐντος, ὅπερ ἐνδιαφέρει, οὐ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν ὀλόκληρον, ἀλλὰ

καὶ αὐτὴν τὴν Πολιτείαν, ἢ ἡ ὑπαρξὶς τὰ μάλιστα διατελεῖ εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως πρὸς τὸ προῖον τῆς σταφίδος καὶ τοῦτο, ἵνα τύχῃσι τῶν βραβείων τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀποκτήσῃσι τίτλους ἐπὶ τὴν ἀθανασία. Τὸ τοιοῦτο βεβαίως εἶπε παρά πολὺ, διὰ νὰ τὸ ζήτησῃ πᾶς φρονίμως σκεπτόμενος. Τὸ ζήτημα τῆς σταφίδος καὶ ἡ ὀφείμιμος αὐτοῦ διακανόνισις, δὲν πρόκειται νὰ εἰσῆ τὸ ἐμπόριον, διὰ νὰ ἀπαιτούμεν παρ' αὐτοῦ ἐλλόγως θυσίας μεγάλας ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ πρόκειται νὰ συντελέσῃ εἰς ἐπίρρῳσιν τῆς παραγωγῆς, ἣτις ἤδη σαλεύεται ἐπιφθῶς, τούτου δ' ἕνεκα ἡ παραγωγὴ ὀφείλει, πρωτίστως τουλάχιστον τὸ θῆρος τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ, ἀφοῦ τὸ Κράτος ἐκ τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ δὲν ἔρχεται ἀρωγός. Ἐντεῦθεν ἀποβαίνουσι ἀξιοὶ οἴκτου, αἱ καταλαβόντες τινὰς φόβου καὶ αἱ γενόμεναι συνταραχῆς ἐπὶ τῇ ἐξενεχθείσῃ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου γνώμῃ, ἢ ἀπεδέξετο καὶ ὁ Σύλλογος «Ἑρμῆς» καὶ πᾶσα ἡ σκεπτομένη μερὶς τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Αἰγιαίων, ὅπως ὑποβλήθῃ πρόσθετος φορολογία δραχμῆς ἐπὶ τῆς σταφίδος, προωρισμένης ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μόρφωσιν κεφαλαίου διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν τοῦ «Ταμείου τῆς ἀμύνης». Καὶ ἀποβαίνουσι ἀξιοὶ οἴκτου οἱ φόβου καὶ αἱ ἐξενεχθείσαι ἄλλοτε διχμαρτυρήσεις, διότι οὐδεὶς τῶν κυρίων αὐτῶν ἐσκέφθη, ὅτι ἡ δραχμὴ αὕτη διὰ τὴν παραγωγὴν δὲν εἶνε τίποτε, ἐνῶ εἶναι σπουδαιότατον πρᾶγμα διὰ τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπιδιώκωμεν, διότι δι' αὐτῆς θὰ σχηματισθῇ κεφάλαιον 400 χιλιάδων δραχμῶν ἑτησίως, διὰ τοῦ ὁποῦ δύνανται νὰ κατορθωθῶσι μύρια ὑπὲρ τῆς σταφίδος καὶ τῆς ἐξαπλώσεως αὐτῆς πανταχοῦ, ἐνθα σήμερον διατελεῖ ξένη καὶ ἀγνωστος. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν γίνονται ἀνευ τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν δὲ αἱ Κυβερνήσεις ἀδιαφορῶσιν, αἱ σκέψεις καὶ αἱ συζητήσεις καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Συλλόγων, οἰασθήποτε φύσεως, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, εἰσι καταδικασμένοι νὰ μὴ πραγματοποιηθῶσι ποτέ!

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκδίδεται σήμερον ὁ «Φορολογούμενος» εἰς ἡμίφωλλον, διότι κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸν Συντάκτην αὐτοῦ περιέσπασαν δυσάρεστοι οἰκογενειακαὶ φροντίδες ὧν εὐτυχῶς ἀπηλλάγη σήμερον. — Εἰς τὸν κ. Δραγοῦμην Ἰπουργὸν διεθόντα δις τῆς ἡμετέρας πόλεως κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ δευτέραν ἐγένοντο πολλὰ παραστάσεις προφορικὰ ἐκ μέρους πολλῶν συμπολιτῶν ἡμῶν κατὰ τῆς διελάσεως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς διὰ τῶν αἰμασιῶν. Ὁ κ. Δραγοῦμης εὐμενῶς ἠκροάσατο καὶ τούτους καὶ τοὺς τὰ ἐναντία φρονούντας περὶ τῆς διελάσεως ταύτης καὶ τοὺς λόγους ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, μετὰ δὲ τὴν ἀντίληψιν ἣν ἔσχε τῶν πραγμάτων θὰ δυνηθῆ νὰ σχηματίσῃ ὀρισμένην γνώμην περὶ τοῦ ἐπιζήμιου ἢ μὴ τῆς διὰ τῶν αἰμασιῶν διελάσεως τῆς σιδη

ροδρομικής γραμμής, αναμένεται δὲ ἤδη ἡ πραγ-
ματοποίησις τῆς γνώμης του ἐκείνης.

— Φαίνεται ἐντούτοις ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐδου-
νήθη νὰ κρίνῃ, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι λίαν παρα-
κωλυτικὴ τῆς κινήσεως τοῦ γεωργικοῦ ἐμπορίου,
χάριν τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθη ἡ μεσημβρινωτέρα
αἰμασιὰ, ἤθελον εἶσθαι ἢ ἐπ' αὐτῆς ἀνεγερθεῖς τοῦ
σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ τῆς ἀπὸ Πατρῶν εἰς Πύρ-
γον γραμμῆς, καὶ διέταξε τὴν παύσιν τῆς σχετι-
κῆς ἐργασίας, ὑπέδειξε δὲ τῇ ἐταιρίᾳ ὅτι δύναται
προσωρινῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ταύ-
την ἐνοικιάζουσα παρακειμένην τιὰ ἀποθήκην καὶ
χρησιμοποιοῦσα αὐτὴν ὡς σταθμὸν.

— Μ' ὅλα θμως ταῦτα καὶ μ' ὅλας τὰς ἀμ-
φιρόπους ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τὸ
σιδηροδρομικὸν τοῦτο ζήτημα, ἡ σιδηροδρομικὴ
γραμμὴ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διέλθῃ διὰ τῶν αἰμα-
σιῶν τῆς πόλεως, καὶ διὰ νὰ ἐκφέρωμεν ὅλας τὰς
περὶ τοῦτου ἐλπίδας μας, λέγομεν ὅτι μίαν ἡμέ-
ραν οὐχὶ πολὺ ἀφαστώσαν ὁ ἐνιαυτὸς σταθμὸς τῆς
ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πάτρας καὶ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Πύρ-
γον σιδηροδρομικῆς γραμμῆς θέλει ἀνεγερθεῖ εἰς
τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως, ἴσως ἐν αὐτῷ
τῷ τελωνιακῷ κταστικῷ, ὁπότεν τοῦτο με-
τενεχθῇ εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ λιμένος ἀνεγερθησόμενον.
Εἶθε νὰ διαφυσωθῶμεν εἰς τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ταύ-
τας, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐλπίδομεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου
τελούμενα εἰκάζομεν ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ἑταιρίαν
φιλοσοφία τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἀνωτέρα τῆς
πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀγάπης τῆς.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ δημοτ. Συμβου-
λίου ἡμῶν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὑπεβλήθη
παρὰ τοῦ δημοτ. συμβούλου κ. Ἰω. Τσεριδίου ἡ
πρότασις, ὅπως τὸ Σῶμα κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ
δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ προ-
σωπικὰ ζητήματα ἀποφασίξῃ διὰ μυστικῆς ψη-
φιοφίας. Οἱ λόγοι τῆς προτάσεως ταύτης εἰσὶν
εὐνόητοι, ἐντούτοις ἰσχυρῶς ἠαρισθητῆ παρὰ
τῶν φίλων τοῦ κ. Δημάρχου συμβούλων ψηφίφο-
ρηθεῖσα ὁμοῦ ἐπεκράτησε. Τοῦτο ἐξώργησε τὸν κ.
Δήμαρχον ὅστις ἀπικύβησε πρὸς τὴν πλειοψηφίαν
τοῦ Συμβουλίου ἀποτροπὴν τινα, ἢ μᾶλλον δι-
νήν ὕβριν ἢν δὲν ἀναγράφωμεν. Ἴνα μὴ ἐουθριάσῃ
καὶ ὁ χάρτης ἡμῶν. Τοιαῦτα ὕβρεις ἀδικουσι μόν-
νον τοὺς ἐξενέγοντας αὐτάς, οὐδαμῶς δὲ τοὺς πρὸς
οὓς ἀπευθύνονται· δεικνύουσι ὁμοῦ τὸν θαμνὸν τῆς
ἐξαχρειώσεως εἰς ὃν κατήλθε τὸ δημοτικὸν σύ-
στημα παρ' ἡμῖν ὁπερ υἰοθέτησεν, καὶ ὡς εἰπεῖν
ἐδημοτικοποίησε τὰς ἐκφράσεις καὶ τὰς ὕβρεις τῶν
τριῶν καὶ τῶν καπιλείων. Πῶς κατήντησεν ἡ
δευτερεύουσα τοῦ βασιλείου!

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ
Γ. Κοτσάρης ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ἄνω πόλει τὸν Δ.
Παπαδημητριάκοπουλον συνεπείᾳ μικρᾶς ἐριδος,
μετὰ δὲ τὴν πράξιν αὐτοῦ, ἀπέδρα.

— Ὁ καιρὸς ἐνταῦθα ἐτρέπη κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας ταύτας ἐπὶ τὸ χειμερινόν.

— Τὰ πυροτεχνήματα τῶν παιδῶν νέου ἀ-
πειλοῦσι κινδύνους εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολι-
τῶν. Ἐκ τίνος πυραύλου ριφθέντος χθὲς τὴν ἐσπέ-
ραν πρὸ διερχομένης ἀμάξης, ἀφηνίασαν οἱ ἵπποι
καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ συντρίψωσι καὶ ἀμάξαν καὶ
τοῦς ἐπιβαίνοντας. Ἐὰν ἐσώθησαν οὗτοι τὸ ὄφελ-
λουσι εἰς τὴν δεξιότητα καὶ ῥώμην τοῦ ἀμαξή-
λάτου.

— Προχθὲς ἀμάξα ὁρομαίως τρέχουσα κατὰ
τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀνεξαρτησίας καὶ
Ἰονικῆς Τραπεζικῆς ἀνέτρεψε καὶ ἐμωλόπησε γέ-
ροντα τιὰ παρέρχόμενον, ὅστις ἠσώθη ὡς ἐκ θαύ-
ματος. Βίναι ἀληθῆς, καὶ πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν
ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀμαξήλαται, πλὴν ὀλιγίστων ἐξαι-
ρέσεων, εἰσὶν προσετικτοὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν
ἀμαξῶν τῶν, διὰ τοῦτο καὶ ὀλιγίστας δυσαρ-
στοῦ περιστάσις παρομοίας φύσεως ἔχομεν ν' ἀ-
ναγράφωμεν ἐνταῦθα· οὐχ' ἦτον καὶ οἱ ὀλίγοι
ἐξ αὐτῶν οἵτινες ἀφροντιστοῦσι συνήθως περὶ τῶν
διαβάτων, ὁρμῶσι νὰ καταβάλωσιν πλείοτερον
προσοχῆν, ἵνα μὴ καθιστώσι ἐπαχθῆ καλλίστην

συντεχνίαν οἷα ἐστὶ παρ' ἡμῖν ἡ τῶν ἀμαξήλατῶν.
Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς προχθὲς τοῦτο συνέβη τὸ
ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὁ γέρον ἀνετρέπη καὶ ἐμω-
λόπησθη ἐνώπιον ὀλοκλήρου ἐνωμοτίας χωροφυ-
λάκων ἐξ ἐκείνων οἵτινες περιέρχονται τὴν πόλιν
τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους ὑπὸ μάλης ἔχοντες
καὶ ἀγγεῖλοντες ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου, οἵτινες
ἐντούτοις δὲν ἐκρίναν ἐκ τῶν καθιρόντων τῶν νὰ
συλλάβωσι τὸν ἀμαξήλατην, τὸσω εἰσὶν ἀπορρο-
φημένοι ἐκ τῆς περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων ἀ-
ποστολῆς τῶν. Τοῦτο λυπηρὰν ἀνεποίησεν αἰσθη-
σιν τοῖς περισταμένοις πολιταῖς, διότι καὶ ἐν
τούτῳ ἔβλεπον ὅτι ὑπὸ Κυβερνητικὴν καὶ δικικη-
τικὴν ἐποψίν ὁ πολίτης μόνον φορολογικὴν ὑπό-
στασιν ἐκτίηται.

— Ἀνακρίβῃ εἰσὶν καθ' ὀλοκλήριον ὅσα ἐδη-
μοσιεύθησαν παρὰ τινῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων
περὶ μισελληνικῶν ἐκφράσεων τοῦ ἐνταῦθα διευ-
θυντοῦ τῆς Ἱταλικῆς σχολῆς κ. Β. Μπέισου ἠδί-
κισαν δὲ τὰ γραφέντα ἄνδρα ἐμφορούμενον. ὑπὸ
ἀγῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθημάτων καὶ ἐνθου-
σιώδη λάτρην τῆς ἀρχαίας αὐτῆς εὐκλείας. Τὰ
πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθήματα τοῦ κ. Μπέισου, εἰσὶ
γνωστὰ παρ' ἡμῖν, διότι εἶτε διδάσκων, εἶτε ἀ-
παγγέλων πανηγυρικοὺς λόγους ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
σχολικῶν ἐορτῶν, διατρανοῖ ταῦτα κατ' ἀναμφι-
σβήτητον τρόπον καὶ μάρτυρες τούτου εἰσὶν οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐμμηταῖ του. Τὸ ἐφ'
ἡμῖν γνωρίζοντες προσωπικῶς τὸν κ. Μπέισον δυ-
νάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος οὐδα-
μῶς εἶναι ἄξιος τῆς μομφῆς ἧτις τῷ ἀπεδόθη δη-
μοσίᾳ καὶ ἧτις τὴν πηγὴν τῆς βεβαίως ἔχει εἰς
προσωπικὸν τινα ἐχθρόν του.

— Οὐχὶ ὀρθὰ ἐπίσης εἰσὶν καὶ ὅσα ἐπὶ τῇ
ἄνω εὐκαιρίᾳ ἐγραψεν κατὰ τῶν παρ' ἡμῖν ἰτα-
λικῶν σχολῶν αἱ συναδελφοὶ τῶν Ἀθηνῶν. Αἱ
σχολαὶ αὗται οὐδένα προσηλυτισμὸν διενεργοῦσι
φανερῶς ἢ κεκαλυμένως· ἀπλῶς ἐπιδιώκουσι τὴν
πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν ὑπηκόων τῆς Ἱταλίας
καὶ τὴν κράτουνσι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος παρ'
αὐτοῖς, παρέχουσι δὲ τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τοὺς
ἐπιθυμούντας ἐκ τῶν ἡμετέρων νέων νὰ ἐκμάθωσι
τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν διδασκομένην ὑπὸ πεπαι-
μένων διδασκάλων. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἠθέλαμεν εὐχη-
θεῖ νὰ ἰδρῶσιν ὅσαί πλείονες τοιαῦται σχολαὶ
παρ' ἡμῖν, ἵνα χρησιμεύωσιν ὡς πρότυπα καὶ
δι' ἡμᾶς καὶ ὡς ὅρος συγκρίσεως πρὸς τὰ ἡμέτερα
σχολεῖα καὶ πρὸς τὴν μέριμνάν ἣν καταβάλλουσι
ἄλλα κράτη ὑπὲρ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἰσαρμένων
ὑπηκόων τῶν. Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα ἠθέλαμεν
στελεῖ εὐχαρίστως καὶ τὸν Δήμαρχον καὶ τοὺς
δημοτικούς συμβούλους καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ
αὐτοὺς τοὺς ὑπουργοὺς μας τῆς δημοσίας ἐκπαι-
δεύσεως, ἵνα προσηλυτισθῶσιν εἰς τὴν ἐπιτέλειαν
τοῦ καθήκοντος καὶ γνωρίσωσι πῶς ἄλλοι γνωρί-
ζουσι νὰ ἰδρῶσι σχολεῖα, πῶς νὰ διευθύνωσιν
αὐτὰ καὶ διὰ ποίων ὀργάνων νὰ τὰ πλουτί-
ζωσι. Τὸν ἐθνικὸν ἢ θρησκευτικὸν προσηλυτισμὸν
δὲν τὸν φοβούμεθα ἐνεκα τῶν ἰταλικῶν σχολῶν·
διεφυλάξαμεν ἀλώβητον τὸν ἐθνισμὸν ἡμῶν καὶ
τὴν θρησκείαν ἐκ τῆς φραγκικῆς καὶ ὀθωμανικῆς
κατακτήσεως καὶ τῶρα θ' ἀνησυχῶμεν ὅτε ἰ-
δρῶθῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν μία ἰταλικὴ σχολή;

— Λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς κατωτέρω
δημοσιευομένης εἰδοποιήσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐρ-
γοστασίου τοῦ κ. Μ. Μουστακῆ, συνιστῶμεν τὰ
προϊόντα αὐτοῦ ἄτινα, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν εἰδη-
μόνων, πληροῦσιν ἅπαντας τοὺς ὅρους τῆς κομφό-
τητος, τῆς στερεότητος καὶ τῆς φιλοκαλίας καὶ
συγχαιρούμεν τὸν ἐργοστασιάρχην ὅστις προήγαγεν
ἐν Ἑλλάδι εἰς ἀξιώζηλον θαμνὸν τὴν χρησιμοτά-
την τῆς ἐπιπλοποιίας βιομηχανίαν.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐορτὴν τοῦ Β' αἰγιαλισμοῦ,
καὶ ὥραν 4 μ. μ. ἡ ἐταιρία α' Ἐνωσις τῶν Φυ-
λομάσων τελεῖ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς
ἐν τῇ κἀνωθι τῆς Νομαρχίας γωνίᾳ οἰκίας τοῦ

κ. Γ. Γεωργίου, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ Β'. ὑποταμίον.
Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ θὰ ἐορτασθῇ πανηγυρικῶς καὶ τὸ
ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, ἐκφωνήσοντας τοῦ Ἱατροῦ κ.
Χρ. Κορύλλου τὸν κατάλληλον πανηγυρικόν.
Ἐκ τούτου δὲ παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἑταῖροι
καὶ οἱ βουλόμενοι νὰ παρευρεθῶσι.
Ἐν Πάτραις τῇ 23 Μαρτίου 1890.
Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑταιρίας

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

«Ο ΙΚΑΡΟΣ»

Μ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Ἐὸδος Σταδίου ἀπέναντι τῆς Βουλῆς καὶ
παραπλευρῶς χαρτοπωλείου Β. Κοκότα.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΦΗ ΑΥΓΩΝ

Σ. Π. ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σ.

—)ο(—

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμού
καὶ Μαιζώνος καὶ ἀντικρῶ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δη-
μάρχου Κατάστημα τοῦ κ. Σ. Π. Ἱατροπούλου
καὶ Σ. πωλεῖται ἕα φ ἢ διὰ τὰ αὐτὰ τοῦ Πάσχα
πολὺ ἐπιτυχεστέρα τῆς τῶν προηγουμένων ἐτῶν
πωληθείσης τοιαύτης καθιστώσα τὰ αὐτὰ εἰς τὸ
φυσικὸν χρῶμα ροῖδι καὶ στερεὸν, πρὸς δὲ καὶ ὁ
τρόπος τῆς χρήσεως αὐτῆς κατὰ πολὺ ἀπλούστε-
ρος.

Ἀπόσπασμα τῆ ὑπ' ἀριθ. 671 ε. ε. ἀποφάσε-
ως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τ' ἀρθρ. 461 462 καὶ 463 τοῦ
Ψ Α Σ Γ', περὶ πτωχεύσεως κλπ. νόμου τῆς 13
Δεκεμβρίου 1878. Ἀπορρίπτον τὰ ὡς ἀπορριπ-
τέα ἐν τῷ σκεπτικῷ κρινόμενα. Ἀπορρίπτει τὴν
αἴτησιν τοῦ Φρ. Βαῖς ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα
τῆς 10 Μαρτίου 1890. Δέχεται τὴν ἀπὸ 9
Μαρτίου 1890 αἴτησιν τῶν προσωρινῶν συνδί-
κων τῆς πτωχεύσεως Γ. Χρυσικοπούλου. Διορίζει
ὀριστικούς συνδέκους τῆς πτωχεύσεως Γ. Χρυσι-
κοπούλου τοὺς Μιχαὴλ Παπαδόπουλον, Αὔγου-
στον Βόλκε καὶ Γεώργιον Σουλιώτην, κατοίκους
Πατρῶν. Ἐπιβάλλει τὰ ἐξοδα εἰς ἕαρος τῆς πτω-
χεύσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν
Πάτραις τῇ 19 Μαρτίου 1890.

Ὁ προεδρεύων Ὁ ὑπογραμματεὺς
Γ. Μανωλάτος Ἀ. Τασσόπουλος

Ἀκριβὲς ἀπόσπασμα

Ἐν Πάτραις τὴν 20 Μαρτίου 1890.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
(Γ. Σ.) Χ. Π. Θεοχάρης.

Ὁ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Ἀνδρέου Καρᾶ
κατοίκου Πατρῶν Εἰσηγητής.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὸ σημερινὴν χρονολο-
γίαν αἴτησιν αὐτοῦ περὶ προσδιορισμοῦ χρόνου πρὸς
συνέλευσιν τῶν δανειστῶν του ἵνα διασκευθῶσι
περὶ συμβιβασμοῦ καὶ ἰδόντες ὅτι αὕτη εἶναι νό-
μιμος.

Ὁρίζομεν χρόνον πρὸς συνέλευσιν τῶν πιστώ-
τῶν τῆς πτωχεύσεως Ἀνδρ. Καρᾶ, ὧν αἱ πιστώ-
σεις ἐξελέγχθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν εἰρόκως ἢ
ἐγένοντο προσωρινῶς δεκταί, ἵνα διασκευθῶσι μετ'
αὐτοῦ περὶ συμβιβασμοῦ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην
Μαρτίου ε. ε. ἡμέραν τετάρτην καὶ ὥραν 4ην μ.μ.
Ἐγένετο ἐν Πάτραις τὴν 9 Μαρτίου 1890.

Ὁ εἰσηγητής Ὁ ὑπογραμματεὺς
Γ. Βεργιόπουλος Χ. Π. Θεοχάρης

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδομένη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐδοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣ Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΙΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχ. Ν 44.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμήναιον

Τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ. (1)

« Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακαλουθήσῃτε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ. Ἄπ. Πέτρ. β. 21.»

Ἐπὶ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος πάσης ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Διὰ παντὸς αὐτοῦ τοῦ βίου ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυττε τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπεσφράγιζε διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος καὶ παρῆγεν ἑαυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἂν πανταχοῦ τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ θεωρία καὶ πράξις βαίνοσαι παραλλήλως καὶ ἀναποσπαστάως συνδέονται, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, κατὰ τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ κορυφούται ὁ σύνδεσμος οὗτος θεωρίας καὶ πράξεως. Αἱ περιπέτειαι τὰ δευρὰ εἶνε ἡ λυδία λίθος τοῦ χαρακτῆρος· ἐν ταῖς βασάνοις δοκιμάζεται ἡ εὐστάθεια· ἐν τῷ μαρτυρίῳ ἐκλάμπει κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀρετή. Μελετήσωμεν λοιπὸν τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ παρακολουθήσωμεν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν πάσχοντα καὶ σταυρούμενον· διότι ἐν τῷ πάθει καὶ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν τῷ ὄντι ὑπογραμμὸν τοῦ βίου ἡμῶν ἀριστον, εὐρίσκομεν κανόνα τῶν πράξεων ἡμῶν ἀπαράμιλλον. «Ὁ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν ὑπολιμπάνων ὑμῖν ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακαλουθήσῃτε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ»

Ἦγγικον ἦδη ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς ἔμελλε νὰ προσφέρῃ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος θυσίαν, πρὸς ἣν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἔβλεπεν ἦδη τελέσει μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὸν μυστικὸν ἐκείνον δεῖπνον, καθ' ὃν παρέδωκεν ἡμῖν τὸ ὄψιστον τῶν μυστηρίων, τὴν θείαν εὐχαριστίαν. Τότε παραλαβὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ, καὶ εἰσέρχεται εἰς κήπον, ἵνα προσευχηθῇ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀρχονται τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ. Ὁλίβις ἐνδόμυχος, ἀγωνία θανάτου καταλαμβάνει τὸν Ἰησοῦν. Ἰδρῶς ὡς θρόμβοι αἵματος ἐκρέει ἐκ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. «Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου», ἀναφωνεῖ. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἀγωνίας ἀνατείνας τὸ ὄμμα πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα, λέγει, «Πάτερ εἰ δυνατὸν ἐστὶ, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο.» Διὰ τῆς προσευχῆς ἀντλεῖ ἀνωθεν θάρρος καὶ ἐνίσχυσιν. «Ὁρθε δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνίσχων αὐτόν.» Ὑπερνεκρὸς ἐν τέλει ὡς υἱὸς θεοῦ τὴν ἀγωνίαν καὶ πλήρως αὐταπαρνήσεως ὑπερανθρώπου ἀναφωνεῖ. «Πλὴν οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, Πάτερ, ἀλλ' ὡς σὺ.»

(Σημ.) Σήμερον ὅταν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου κρέμαται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ ἐκκλησία διὰ συγκινητικωτάτων τελετῶν ὑπομνησθεὶς τοῖς πιστοῖς τὸ μυστήριον αὐτοῦ, ἐνοήσαμεν ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπὸ σπᾶσιν τῶν πνεύμα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐκ τῶν ἱερῶν σκέψεων αἰτίνας πληροῦσαι κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν διάνοιαν παντὸς χριστιανοῦ καὶ συνεπῶς ἀντὶ παντὸς ἄλλου θέματος, δημοσιεύομεν τὴν ἀνωτέρω πραγμασίαν ἣς πεποιθήμεν ὅτι εὐχάριστος ὡς θέλει ἀναγνωσθῆ σήμερον.

Μήθημα διδασκτικώτατον δι' ἡμᾶς. Καὶ ἡμεῖς ὑπομένομεν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ θλίψεις καὶ στενοχωρίας· καὶ ἡμῶν ὁ κληρὸς ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος εἶνε σειρά ἀνωμαλιῶν καὶ συμφορῶν. Ποσάκις φεῖ! καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου ἡμῶν δὲν καταρρέει ἰδρῶς ἀγωνίας, ὡς θρόμβοι αἵματος! Ποσάκις καὶ ἡμεῖς δὲν ἀναφωνοῦμεν ὡς ὁ Ἰησοῦς. «Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου.» Ποσάκις καὶ ἡμεῖς βλέποντες τὸ φοβερὸν τοῦ θανάτου δρέπανον ἐπικραμέμενον καθ' ἡμῶν, ἢ καθ' ἐνὸς τῶν φιλιτῶν δὲν λέγομεν μετ' ἀλλήλους ψυχῆς, «Θεὲ μου, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο!» Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ πάσχων Σωτὴρ ἡμῶν διδάσκει ἡμᾶς, πῶθεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ πρέπει νὰ περιμένωμεν βοήθειαν· ποῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμφορῶν ν' ἀνατείνωμεν τὸ ὄμμα. Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δὲν εὐρίσκομεν ἢν αἰτούμεν παραμυθίαν. Οἱ ἀνθρώποι καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῶν ἔχουσι χρεῖαν παραμυθίας, καὶ ἡ δυστυχία ἡμῶν δὲν συγκινεῖ αὐτοὺς πάντοτε. «Μὴ πεποθεατε ἐπ' ἀρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἔστι σωτήρια.» Μᾶς διδάσκει τὴν πικρὰν ταύτην ἀλήθειαν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐγκαταλείπουσιν ἐν τῇ κρίσιμῳ αὐτοῦ στιγμῇ. Μόνος ὁ Θεὸς πρὸς τοῦ ὁποῖου καταβάνει ἀπᾶσα δόσις ἀγαθοῦ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ὁ μόνος ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἀσφαλὲς τῶν ἐν θλίψει καταφύγιον. Μόνον, ὁ δὲν ἔχομεν πεποθησὶν ὅτι ὁ Θεὸς, ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατήρ, καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ βοηθήσῃ ἡμᾶς, μένονθαι ἀκαράδαντες πιστεύομεν, ὅτι «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν,» μόνον τότε καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ δυστυχίᾳ ἀντιλούμεν διὰ τῆς προσευχῆς ἀνωθεν πραγματικὴν τῶν δεινῶν ἀνακούρισιν· μόνον τότε ἐπιφαίνεται καὶ ἡμῖν, ὡς εἰς τὸν Σωτῆρα, ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνίσχων ἡμᾶς, μόνον τότε πλήρως θάρρους ἀντιμετωπιζόμεν τὴν συμφορὰν ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ Ἰησοῦ «Πλὴν οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, Πάτερ, ἀλλ' ὡς σὺ.»

Μετὰ τὴν προσευχὴν ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται νὰ ἐπανίδῃ τοὺς μαθητὰς του. Ἐβλεπε παραγγέλλει αὐτοῖς νὰ μείνωσιν ἐκεῖ καὶ νὰ γρηγορώσιν· ἀλλ' εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας. Τὸ πᾶν καθεύδει ἐν τῇ φρικადῇ ἐκείνῃ νυκτί· μόνος ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ δὲκαται αὐτοῦ γρηγοροῦσιν· ὁ Ἰησοῦς προσλειφόμενος εἰς τὰς βασάνους, οἱ δὲκαται προπαρασκευάζοντες αὐτὰς. Τί κοιμᾶσθε, λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς του ὁ Σωτὴρ. Ἐγείρεσθε, ἀγωμεν ἐντεῦθεν· ἰδοὺ ἐφθασεν ὁ προδότης. Ἐνῶ δ' ἔλεγε ταῦτα πλῆθος στρατιωτῶν καὶ λαοῦ μετὰ βαχαιρῶν καὶ ξύλων περικυκλοῦσι τὸν Ἰησοῦν. Ἀνθρώπος τις ὀδηγεῖ αὐτούς· λέγων· «Ὁν ἂν φιλήσω, αὐτὸς ἐστὶ, κρατήσατε αὐτόν.» Καὶ ὁ Ἰουδᾶς προδίδει τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦ ποσοῦ τριάκοντα ἀργυρίων. Προδοσία ἀκατανόμαστος! προδίδει τὸν διδάσκαλον εἰς θάνατον διὰ σημείου, ὅπερ ἐμφάνει πᾶν ὅτι εἰλικρινὲς καὶ ἐνδόμυχον, διὰ φιλήματος. Ὅτι χρησιμεύει ὡς ἐξωτερικὸν σύμβολον τῆς ἐσωτερικῆς ἀφοσίωσης καὶ ἀγάπης, τοῦτο χρησιμεύει νῦν ὡς σύμβολον αἰσχρᾶς προδοσίας· καὶ ἀπέναντι τῆς προδοσίας ταύτης ὁ Ἰησοῦς μετ' οἴκτου ὑπερανθρώπου

που καλεῖ τὸν προδότην φίλον. «Φίλε, λέγει, πρὸς τί ἦλθες; α φίλε, ἐφ' ᾧ πάρεαι;»
«ὦ! πόσοι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ὑπάρχουσι προδοταί! Πόσοι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἀντὶ ὀλίγου ἀργυρίου πωλοῦσιν ὅτι ἔχουσιν ἱερώτερον, πωλοῦσι τὴν συνείδησιν αὐτῶν! Πόσοι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἀντὶ εὐτελοῦς συμπερόντος χάριν ἀπλῆς ἐπιδείξεως, προδίδουσι τὴν θρησκείαν αὐτῶν, ἀρνοῦνται τὸ εὐαγγέλιον! Πόσοι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, δὲν παραβαίνοσι τὰ ἱερώτερα τῶν καθηκόντων αὐτῶν, προδίδοντες τὰ πάντα, ἵνα κερῖσωσι τὸν ἐγωῖσμον αὐτῶν καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν! Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς καλεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ φίλους· εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἐπαναλαμβάνει πάντοτε ὁ Σωτὴρ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. «Φίλε, ἐφ' ᾧ πάρεαι;» Εἶθε μηδεὶς ἐξ ἡμῶν νὰ καταθέσῃ ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ ἐσταυρωμένου τοῦ φίλημα τοῦ Ἰουδαίου. Ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐκείνων χειρῶν ἀντηχεῖ πάντοτε πρὸς ἡμᾶς ἡ ὠραία λέξις, φίλοι. Ὡμεν λοιπὸν φίλοι τοῦ διδασκάλου καὶ σωτῆρος ἡμῶν, οὐχὶ ὁμοῦ ὡς ὁ Ἰουδαῖος, ἀλλὰ φίλοι ἀληθεῖς, μαθηταὶ αὐτοῦ γνήσιοι, τηροῦντες τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς καὶ τὰ παραγγέλματα· διότι πρὸς τοῦτο ἔπαθεν ὁ Ἰησοῦς ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα τὸν ἄγιον αὐτοῦ βίον ἔχομεν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τοῦ βίου ἡμῶν. «Χριστὸς ἔπαθε ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακαλουθήσῃτε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.»

Δέσαντες τὸν Ἰησοῦν φέρουσιν αὐτόν εἰς Καϊάφην τὸν ἀρχιερέα, ἵνα ἀνακριθῇ. «Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον, καὶ ἔλεγον, τί ποιοῦμεν; ὅτι οὗτος ὁ ἀνθρώπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ. Ἐὰν ἀφώμεν αὐτόν οὕτω, πάντες πιστεύουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἀρούσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Βίς δὲ ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνεαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς· Ἥμεῖς οὐκ οἶδατε οὐδὲν· οὐδὲ διαλογίσεσθε, ὅτι συμφέρει ἡμῖν, ἵνα εἰς ἀνθρώπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπολείται. . . . Ἄπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν.» Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν παρίσταται ἐνώπιον κριτῶν ἀνόμων καὶ ἀδίκων· ὁ Ἰησοῦς ἀνακρίνεται ὑπὸ δικαστοῦ, ὅστις ἐκ τῶν προτέρων ὤρθησε τὴν καταδικὴν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο εἰς οὐδέ μίαν τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς. Ἀποδίδουσιν αὐτῷ ἐγκλήματα, καὶ ὁ Ἰησοῦς σιγᾷ. Βγείρουσι κατ' αὐτοῦ ψευδομάρτυρας, καὶ ὁ Ἰησοῦς σιγᾷ. Σιγᾷ τὴν ἀφελῆ ἐκείνην καὶ ἀξιωματικῆ σιγῆς, ἣτις εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀθωότητος, ὁσάκις εὐρίσκειται τις ἐνώπιον κατηγορῶν ἔμπαθῶν καὶ φαύλων. Ἀλλ' εἰς μίαν ἐρώτησιν ἀποκρίνεται ἐν τέλει ὁ Ἰησοῦς. Ἐξορκίζω σε, λέγει ὁ Καϊάφας πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος, νὰ εἶπῃς πρὸς ἡμᾶς, ἂν σὺ εἶπαι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ, ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς, ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀρχιερεὺς ἔσχεσεν τὰ ἐνδύματά του καὶ εἶπεν· ἔβλασφήμησες· τί εἶπε χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Εἶναι ἔνοχος. Καὶ ὁ λαὸς κραυγάζει μετ' αὐτοῦ· «Ἐνοχος θανάτου ἐστίν.»

Είναι διδασκικωτάτη η σιγή αυτή του 'Ιησού. Διδασκόμεθα ότι ο αληθής χριστιανός δεν πρέπει να καταδιώκη μετά φανατισμού τους αγρίους αυτού του διώκτης, ουδέ ν' αποδίδη αυτοίς τὰ ἴσα, ἀλλὰ ν' ἀνέχεται αὐτούς, ἀφίπων τὴν κρίσιν εἰς τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφρούς. Πρὸς τούτοις ἐλέπομεν καὶ ἐνταῦθα ὅτι ὁ 'Ιησοῦς ἐφάρμοξε πάντοτε ὅσα ἐδίδασκεν, ὅτι τῷ ὄντι ὁ 'Ιησοῦς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη ὄλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Διὸ οὐδεμίαν εὐρίσκουσι κατ' αὐτοῦ πιθανὴν κατηγορίαν διὸ πᾶσαι αἱ κατ' αὐτοῦ μαρτυρίαι ἐπιπίπτουσιν ἐφ' ἑαυτῶν διὸ ἐπὶ τῆ βλάσει ψευδομαρτύρων κηρύσσεται ἔνοχος. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο διδασκόμεθα, ὅτι ὁ 'Ιησοῦς ὅστις ἤθελε νὰ κηρύξη τὴν ἀλήθειαν, ὁμολογεῖ αὐτὴν παρρησία καὶ μετὰ θάρρους ἐνώπιον τοῦ Καίσαρος καὶ διδάσκει ὄντως ἡμᾶς νὰ ὁμολογῶμεν τὴν πίσιν ἡμῶν καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιον πάντων, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ἡ ὁμολογία ἡμῶν αὐτὴ ἐπισύρῃ καθ' ἡμῶν διωγμοὺς, βασάνους καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἀλλὰ δὲν ἀγανακτοῦμεν βλέποντες τὸν ὕποκριτὴν Καίσαρα καταδικάζοντα εἰς θάνατον τὸν 'Ιησοῦν ὡς βλασφημῆσαντα δὴθεν κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ; Πόσοι φεῖ! Καίσαρι ἀναφαίνονται ἐν πάσῃ ἐποχῇ! Πόσοι ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τῆς θρησκείας ὑποκρύπτουσι ψυχὴν πονηρὰν καὶ φθορῶν! Πόσοι δὲν διαρρηγνύουσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅμως ἔσωνθεν εἶναι μεστοὶ ὑποκρίσεως καὶ ἀνομιᾶς! Πόσοι ἔχοντες πάντοτε ἀνὰ τὸ στόμα τὰ σεμνότατα τῶν ὀνομάτων, ἐκμεταλλεύονται αὐτὰ ἀσεβῶς, πορισμὸν τὴν ἀσέβειαν ποιοῦμενοι καὶ τὰ ἱερώτατα ἐξευτελίζοντες, ἵνα ποταπὰ ἱκανοποιήσωσι πάθη! Πόσοι τὴν ἀδικον κατὰ τοῦ πλησίον καταφορὰν ζητοῦσι νὰ περιβάλλωσι διὰ τοῦ ἀγίου τῆς δικαιοσύνης ὀνόματος, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὑπ' αὐτῶν διωκομένου νὰ ὑψώσωσιν οἰκοδόμημα φήμης ψευδοῦς, ἀρετῆς ἀπατηλῆς, εὐσεβείας προσπεποιημένης! Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ἔχει πάντοτε ἐνώπιόν του τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διδασκάλου, ὅστις διὰ παντός αὐτοῦ τοῦ βίου ἤλεγξε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑποκρισίαν, ἐγκαταλιπὼν ἑαυτὸν ζῶν ὑπόδειγμα εὐλιβεροῦς ἀρετῆς, ἐσωτερικῆς εὐσεβείας. Ἄριστος ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Καίσαρος ἀγούσι τὸν 'Ιησοῦν ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου. Ὁ Πιλάτος ἐρωτᾷ τοὺς 'Ιουδαίους τίνα κατηγορίαν φέρουσι κατὰ τοῦ 'Ιησού. Οἱ δὲ 'Ιουδαῖοι ἤρξαντο νὰ κατηγορῶσι τὸν 'Ιησοῦν λέγοντες, ὅτι κινεῖ τὸν λαὸν εἰς στάσιν, ὅτι ἐμποδίζει νὰ δίδωσι φόρους καὶ ὅτι κηρύττει ἑαυτὸν βασιλέα. «Ἦρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτὸν λέγοντες, τοῦτον εὖρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος, καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους δίδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν Βασιλέα εἶναι.» Ὁ 'Ιησοῦς ἐκίνει τὸν λαὸν εἰς στάσιν; Μὴ δὲν ἐδίδασκεν σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς ἀρχάς, ἀεὶ περιέβαλε διὰ κύρους Θεοῦ; Μὴ δὲν παρήγγελε νὰ τηρῶσι τοὺς λόγους καὶ αὐτῶν τῶν Φαρισαίων, μόνον καὶ μόνον διότι ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Μωϋσέως; Ἄν ἐπὶ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι; Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ἡμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε λέγουσι γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσιν. Ὁ 'Ιησοῦς ἐκώλυε νὰ δίδωσι φόρους; ἀλλὰ μὴ δὲν εἶπεν ὁ 'Ιησοῦς: «Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ;» Ὁ 'Ιησοῦς ἐζήτησε νὰ γίνῃ βασιλεὺς; Ἀλλ' ὅτε οἱ 'Ιουδαῖοι ἐζήτησαν νὰ κηρύξωσιν αὐτὸν Βασιλέα, δὲν ἔφυγεν ἀμέσως ὁ 'Ιησοῦς εἰς τὸ ὄρος; Ἄν ἔφυγεν οὖν, γινόντις ὅτι μέλλουσιν ἐρχεσθαι καὶ ἀρπάξαι αὐτὸν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος. Δὲν εἶπεν ὁ 'Ιησοῦς εἰς τὸν Πιλάτον: «Π βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου;»

Ἀλλ' ἠγνόει ἀρὰ γε ὁ Πιλάτος ὅτι πᾶσαι αἱ

κατὰ τοῦ 'Ιησού κατηγορίαι ἦσαν ψευδεῖς; Ὁχι. εἶναι πεπεισμένοι ὁ Πιλάτος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ 'Ιησού, ὃν θαυμάζει καὶ ἐν ᾧ οὐδεμίαν εὐρίσκει ἐνοχίαν. «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ.» Διὰ τοῦτο θέλει νὰ σώσῃ τὸν 'Ιησοῦν, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἀπαρῆσῃ εἰς τοὺς 'Ιουδαίους. Ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ἀδικήσῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος. «Ἐάν τοῦτον ἀπολύσῃ οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος.» Ἄγαθὸν τὸ καλὸν, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ τὸ πράξῃ· μισεῖ τὸ κακὸν καὶ ὅμως τὸ πράττει. Εἰς τὴν κοινὴν λοιπὸν γνώμην, εἰς τὸν φόβον καὶ τὸ συμφέρον, θυσιάζει τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, τὴν φωνὴν τοῦ δικαίου. Κριταὶ τῶν λαῶν, διδάχθητε ποῦ φθάνει ἡ ἀστάθεια τοῦ χαρακτήρος καὶ ἡ ἰδιοτέλεια. Ἐτάχθητε ν' ἀπονεύμητε δικαιοσύνην εἰς τοὺς λαοὺς· βαίνετε μετὰ θάρρους καὶ ἀπαρεγκλίτους εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν ὑμῶν καθηκόντων. Μὴ ἀποκλίνετε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· εἰδοθεὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Θεῆας δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς γῆς· ἀναδείχθητε ἄξιοι τοιαύτης ἀποστολῆς, οὐχὶ δὲ Πιλάτου.

Ἐν τούτοις ὁ Πιλάτος οὐτε ν' ἀπολύσῃ οὐτε νὰ καταδικάσῃ τὸν 'Ιησοῦν τολμᾷ διὸ νομίζει ὅτι δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας ἀναφώνων τυπικῶς. «Ἄθως εἶμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου.» Πόσοι καὶ σήμερον θεθυσισμένοι ὄντες, εἰς παντοειδῆ ἀνομήματα τολμῶσι νὰ παρυσιάζωνται ἐν τῇ κοινῶνι ἀθώοι ὡς αἱ περιστεραὶ, κηρύσσοντες μετὰ τοῦ Πιλάτου: «Ἄθως εἶμι.» Ἄθως εἶμι ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκείνου, ὃν ἠδίκησα, ὃν ἐσυκοφάνησα, ὃν κατέκρινα, ὃν μυριτρόπως ἐπιβουλεύομαι. Ἀλλὰ μακρὰν ἡμῶν τοιαύτη ἀθωότης. Τότε εἴμεθα τῶντι ἀθώοι, ὅταν ἐν πληρῇ γαλήνῃ συνειδήσεως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ ἡμῶν ὅσα εἶπεν ὁ Πιλάτος περὶ 'Ιησού. «Ἐγὼ οὐδεμίαν εὐρίσκω αἰτίαν ἐν αὐτῷ.» Τοιαύτη ἀθωότης πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν διότι οὕτω γινόμεθα γνήσιοι μαθηταὶ ἐκείνου, ὅστις τὸν ἅγιον αὐτοῦ βίον ἀφῆκεν ἡμῖν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν. «Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.»

Ἐν τούτοις ὁ Πιλάτος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐπιθυμεῖ νὰ σώσῃ τὸν 'Ιησοῦν, μὴ προσκερῶν ὅμως εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Ἐπινοεῖ λοιπὸν τὸ ἐξῆς: Ἵπληρχε συνθήκη κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ν' ἀπολύῃ εἰς τὸν λαὸν ὁ ἕνα ὅσον ἕνα δέσμιον. Ἐἶχον δὲ τότε δέσμιον τινὰ διαβόητον, Βαραββᾶν λεγόμενον, κατηγορούμενον ἐπὶ στάσει καὶ φόβῳ. Ὁ Πιλάτος προτείνει εἰς τὸν λαὸν, τίνα θέλουσι ν' ἀπολύσῃ, τὸν Βαραββᾶν ἢ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ λαὸς λέγει τὸν Βαραββᾶν. «Τί οὖν ποιήσω 'Ιησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;» ἐρωτᾷ ὁ Πιλάτος. Τότε ἀποκρίνονται πάντες, «σταυροθήτω.» Ἀλλὰ τί κακὸν ἐποίησεν ὁ 'Ιησοῦς, ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ Πιλάτος, ὁ λαὸς ὁμοῦς περισσῶς ἐκραξε: «σταυροθήτω. Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.»

Ναὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸν ἀγνώμονα λαὸν καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου. Ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον· οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ πλανῶνται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπάτριδες, ἄνευ ἀρχηγοῦ, ἄνευ νόμου, ἄνευ θυσιαστηρίου, φέροντες ἐπ' αὐτοὺς τὸ αἷμα τοῦ δικαίου καὶ τρανῶς μαρτυροῦντες τὴν δεινότητα τοῦ θύματος αὐτῶν. Καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ φοβώμεθα τὴν τιμωρίαν τῆς ἀγνωμοσύνης ἡμῶν. Καὶ ἡμᾶς ὡς τοὺς 'Ιουδαίους ἐξελέξατο ὁ Θεὸς εἰς λαὸν περιούσιον, ἐπιδαψιλεύσας ἀγαθὰ ἄπυρα, παραμυθήσας ἐν ταῖς δυστυχίαις, ἰασάμενος ἐν ταῖς ἀσθενείαις. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ὑπάρχει διαρκῶς διὰ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας. Καὶ ὅμως ποσάκις, ὡς οἱ ἀγνώμονες 'Ιουδαῖοι, δὲν προσώκαμεν, δὲν ἐσταυρώσαμεν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν; Ναὶ ἐσταυρώσαμεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀγνωμοσύνης ἡμῶν διὰ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας, διὰ τῶν κακιῶν ἡμῶν. Ναὶ ὅτε τὸ κακὸν ἐνεφανίζετο

πρὸ ἡμῶν, ἡ συνείδησις κατεξάνιστα καθ' ἡμῶν, ἐλέγχουσα ἡμᾶς ἐπὶ τῇ παραβάσει τοῦ βυβαγελικοῦ νόμου. Ἀλλ' ἡμεῖς τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ πάθους ἀκράζομεν, «σταυροθήτω» μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ὁ Θεὸς νόμος. Εἰς μάτην ἡ συνείδησις διεμαρτύρετο λέγουσα πρὸς ἡμᾶς. Καὶ τί κακὸν ἐποίησεν ἡμῖν ὁ 'Ιησοῦς; Δὲν εἶναι τὸ βυβαγγέλιον ἡ πηγὴ τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν; Ἀλλὰ τὸ πάθος ἐκραύγαζε: «σταυροθήτω» καὶ ὁ 'Ιησοῦς ἐξεδιώχθη ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν διὰ τῆς κακίας, καὶ τὸ βυβαγγέλιον ἐσίγησε δι' ἡμᾶς. Ἀλλὰ τίς ἀληθὴς χριστιανὸς τὰ πάθη καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἀναλογιζόμενος, δὲν θέλει προσπέσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐσταυρωμένου μετὰ καρδίας συντητριμένης καὶ τεταπεινωμένης; Τίς ἀληθὴς χριστιανὸς θέλει λησμονῆσαι κατὰ τὰς ἱερὰς μάλιστα τῶν παθῶν ἡμέρας, ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ὁ 'Ιησοῦς, ἵνα καταλλάξῃ ἡμᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος, τί ὀφείλομεν νὰ πράττωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ φέρωμεν ἐπαξίως τὸ εὐγενὲς καὶ ἔξοχον τοῦ χριστιανοῦ ὄνομα; Ἄριστος ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.

Ὁ 'Ιησοῦς παραδίδεται ἐν τέλει εἰς τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ οἱ μαινόμενοι στρατιῶται μαστιγοῦσι τὸν 'Ιησοῦν καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν χλαμύδα κοκκίνην καὶ περιβάλλουσιν αὐτὸν διὰ σταφύλων ἀκανθῶν καὶ δίδουσι κάλαμον εἰς τὴν χεῖρα καὶ γονυπετήσαντες ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ χλευάζοντες λέγουσιν αὐτῷ: «Χαίρε Βασιλεῦ τῶν 'Ιουδαίων», ἐμπτύσαντες δὲ αὐτὸν καὶ λαβόντες τὸν κάλαμον ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τύπτουσιν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπάγουσιν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς φέροντα ἐπ' ὤμων σταυρόν. Καὶ ἰδοὺ ὁ Σωτῆρ τοῦ Κόσμου μὴ ἔχων, κατὰ τὸν προφήτην, «εἶδος μὴδὲ κάλλος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἀτιμὸν καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.» Ὁ Πιλάτος ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἱκανοποιῆ τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου καὶ θὰ ἐκίνη τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ δεικνύων τὸν 'Ιησοῦν ἐν οὕτῳ οἰκτρᾷ καταστάσει. Λέγει λοιπὸν εἰς τὸν λαὸν δεικνύων τὸν 'Ιησοῦν. «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος» ἀλλ' ὁ λαὸς ἀνάληπτος μένων ἐπιλέγει: «σταυρῶρον, σταυρῶσον αὐτόν.» Ὁποῖα πάρωσις!

Καὶ ἡ ἐκκλησία προβάλλουσα ἡμῖν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν παθῶν τὸν ἐσταυρωμένον, λέγει πρὸς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.» Ἴδε ἐκεῖνος, ὅστις ἔπαθεν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐσταυρώθη, ἵνα ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σκότους, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν. Ἴδε ἐκεῖνος, ὅστις ἀνέπλασεν ἠθικῶς καὶ ἀνεκαίνησε καὶ ἠγάπησε τὸν ἄνθρωπον. Καὶ εἰς τοιοῦτον θέαμα θὰ μείνωσιν οἱ χριστιανὲ ἀνάληπτοι, ὡς οἱ 'Ιουδαῖοι; Καὶ ἐπὶ σταυροῦ βλέποντες τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου; θὰ εἴπωσι καὶ οἱ χριστιανοὶ, ὡς οἱ 'Ιουδαῖοι, σταυρῶσον, σταυρῶσον αὐτόν; Μὴ γένοιτο ν' ἀνταμειψώμεν οὕτω τὸν θεῖον ἡμῶν εὐεργέτην, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ἢ πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα, διότι πρὸς τοῦτο ἔπαθεν ἵνα καταλλάξῃ ἡμᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τοῦ βίου ἡμῶν. Ἄριστος ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.

Καθ' ὅλους τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους ὁ μέγιστος τῶν κακούργων, ἄμα ὑποστῆ τὴν ποινὴν αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἀντικείμενον οἴκτου καὶ ἐλέους. Δικαιοῦται νὰ τύχῃ τῶν συμπαθειῶν πάντων, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ὑβρίξῃ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ, τι πρὸς τὸν μέγιστον τῶν κακούργων τηρεῖται, τοῦτο παραβιάζεται πρὸς τὸν ἐξοχώτατον τῶν δικαίων.

Μόλις ὁ 'Ιησοῦς ὑψώθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁ λαὸς μαίνεται κατ' αὐτοῦ. 'Ιουδαῖοι καὶ Ῥωμαῖοι, λαὸς καὶ ἀρχόντες, πάντες καὶ αὐτοὶ οὐ παραπορευόμενοι ἐξεμυκτηρίζον καὶ ἐβλασφήμουν τὸν ἐσταυρωμένον· διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐ-

του ποιήζουσιν Αὐτὸν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον ἐμπαίζοντες δὲ λέγουσιν· ἄλλους ἔσωσεν ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.» Εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβήτω νῦν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ πιεσόμεν αὐτῷ. Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ῥισάσθω νῦν αὐτὸν, εἰ θέλει αὐτόν. Εἶπε γὰρ, ὅτι Θεοῦ εἰμι Υἱός.» Ὅποια ὑπεράνθρωπος ἀνεξικακία! Εἶπε· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεάζοντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς· καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐφήρμωσεν ὁ Σωτὴρ καὶ πάντοτε καὶ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ κατὰ τρόπον ἔξοχον καὶ θεῖον. Καὶ ὁ μὲν κατ' ἔξοχον δίκαιος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εὐχεσάμενος ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ οἱ ὄπαδοι αὐτοῦ, ἀνθρώποι φύσει ἄσθενεις καὶ ἀτελεῖς διατὶ νὰ μὴ δεικνύμεν ἐπιείκειαν καὶ ἀνεξικακίαν πρὸς τοὺς διώκοντας ἡμᾶς, διατὶ νὰ μὴ ἀγαπᾶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ νὰ προσευχόμεθα ὑπὲρ αὐτῶν, Κύριον γινώσκοντες τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὅτι Ἰησοῦς ἔθετο τὴν ἀγάπην. «Ἐν τούτῳ εἶπε, γινώσκονται ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχετε ἀλλήλοις.» Ὁ μὴ ἀγαπῶν ἄρα τὸν πλησίον αὐτοῦ ὁ μὴ δεικνύων δι' ἔργων, τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ταύτην, ὁ μὴ ἐπεκτείνων αὐτὴν μέχρι τῶν ἐχθρῶν, ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἀξίος τοῦ Ἰησοῦ μαθητῆς, δι' ἐκεῖνον μάτην ἐπαθεν, καὶ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς. Ἀριστὸς ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.»

Τὸ μέγιστον τῶν ἔργων, ἅτινα ἀναφέρει ἡ ἱστορία μέλλει ἤδη νὰ συντελεσθῇ. Ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων προσεγγίζει ἤδη εἰς τὸ τέρας τοῦ ἐπιγελοῦ αὐτοῦ σταδίου. Σκότος βαθύ καλύπτει τῆς γῆς τὸ πρόσωπον καὶ ὁ Ἰησοῦς παραδίδει τὸ πνεῦμα ἀναφωνῶν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ· «Τετέλεσται» ἐτελείωσε τῷ ὄντι τὸ θεῖον αὐτοῦ ἔργον ὁ Ἰησοῦς, διότι διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ κατήλλαξε τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, διότι τοὺς ἀμαθεῖς Γαλιλαίους ἀνέδειξε σοφοὺς τῆς οἰκουμένης διδασκάλους, διότι διὰ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπότης ἀνεπλάσθη ἠθικῶς καὶ ἀνεκαινίσθη ἡ διδασκαλία περὶ ἐνὸς μόνου Θεοῦ, προνοίας καὶ μετὰ τὴν ζωῆς ἐδιδάχθη ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῆς μορφῇ, ἡ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεία τοῦ Θεοῦ, πανταχοῦ ἐξηπλώθη, αἱ θυσίαι δι' αἵματος ταύρων καὶ μόσχων καὶ αἱ ἀνθρώποθυσιαι κατηργήθησαν, τὸ μεσοταίχον τὸ χωρίζον τοὺς λαοὺς ἀπ' ἀλλήλων διεσχίσθη, ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἠγιάσθη, ἡ δουλεία κατηργήθη κατ' ἀρχὴν, τὰ θεμέλια παντὸς ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν ἐξευγενισμόν τῆς ἀνθρωπότητος ἐτέθησαν. «Τετέλεσται» ἐτελέσθη ἡ μεγάλη καὶ μυστηριώδης ἐκείνη θυσία, ἣτις θεραπεύει τὰς πληγὰς τῆς συνειδήσεως, αἵρει τὸν φόβον ἀπὸ τῶν πνευμάτων, ἐπιφέρει βάλασμον εἰς τὰς τεθλιμμένας καρδίας, ἀνισχύει τοὺς ἀσθενεῖς, προάγει ἔτι μᾶλλον τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ παρέχει νέαν ζωὴν ἀληθῆ ἠθικὴν δύναμιν εἰς ἐκτέλεσιν παντὸς ὅ,τι μέγα καὶ ἔξοχον. Τετέλεσται δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖνος, ὅστις καθ' ἅπαντα τὸν βραχύν, ἀλλὰ σημαντικώτατον αὐτοῦ εἶον ἐδίδασκεν, ἐπαρμυθεῖτο, εὐηργέτει, Ἐκλείσθη τὸ στόμα, ἐξ οὗ ἔρρον λόγοι ζωῆς αἰωνίου, προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, αἱ χεῖρες, αἵτινες ἀφθόνως ἐπέδαψίλευον ἀγαθὰ εἰς πάντας· ἐνεκρώθη τὸ σῶμα, ὁ στερὴ ψυχὴ θεῖα ἐζωογονεῖ. Εἶναι θεῖος ὁ βίος τοῦ ἐκπεύσαντος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, βίος πλήρης οὐρανόλου καλλονῆς, ἀνίκων μὲν εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' οὐδαμῶς ὑπὸ τῶν ἐπιγεῖων μολυνθείς. Εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάλειπτος ἀγὼν κατὰ τὰς ἀμαρτίας ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν φέρει ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ τὴν συνειδήσιν τῆς ἀμαρτίας. Ὁ φιλαληθέστερος καὶ ταπεινότερος πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐκφέρει τοὺς ὑψηλοὺς λόγους. «Τίς ἐλέγχει με περὶ ἀμαρτίας;» Πειράζεται ἀλλὰ δὲν ἀμαρτάνει· ὑπομένει τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀδυναμίαν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὸ σκληροτράχηλον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν, τὴν προδοσίαν τῶν ἐπιστηθίων ἀλλὰ δὲν ἀμαρτάνει. Εἶναι ὁ ἅγιος καὶ δι-

κατος, ὁ ἀμαρτάνων οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ἀὐτοὶ οἱ κακηργυμένοι τοῦ Χριστοῦ ἔχθησαν κερύττωσιν αὐτὸν ἀναμάρτητον. Ὁ Ἰούδας εἶπεν τὰ τριάντα ἀργύρια εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐν πλῆρει μετανοῇ ἀνακράζει. «Ἡμαρτον παρὰ τοὺς αἵμα ἄθλων.» Ὁ Πιλάτος θαυμάζων τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τοῦ Ἰησοῦ λέγει πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τὸν ὄχλον· οὐδεμίαν εὐρίσκω αἰτίαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ. Ἡ γυνὴ τοῦ Πιλάτου ἀποστέλλει ἐν τρόμῳ πρὸς αὐτὸν λέγουσα. «Μὴ δέν σοι καὶ τῷ δικαίῳ τούτῳ.» Τὸ συνέδριον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἐπὶ τρία ἔτη παρακολοθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Ἰησοῦν, καὶ ὅμως οὐδὲν εὗρεται ἐν αὐτῷ ἐπιλήψιμον καὶ ὅμως καταδικάζει αὐτὸν ἐν τέλει εἰς θάνατον ἐπὶ τῇ θάσει ψευδομαρτυρίας. Εἰς τῶν σταυρωθέντων αὐτῷ ἀνομολογεῖ καὶ αὐτὸς τὸ ἀναμάρτητον αὐτοῦ καὶ φωνεῖ πρὸς αὐτόν· «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.» Ὁ ἐκατόνταρχος ἰδὼν τὴν φύσιν πᾶσαν ταραχθεῖται ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἀναφωνεῖ. Ἄλλως Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

Τοιοῦτον εἶον κατέλειπεν ἡμῖν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθὼν καὶ σταυρωθεὶς Ἰησοῦς. Ἄν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἡμεθα τῷ ὄντι γνήσιοι αὐτοῦ ὄπαδοι καὶ μαθηταὶ, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιδιώκωμεν τῷ ὄντι τὰ ἀληθῆ ἡμῶν συμφέροντα, μηδέποτε λισμονώμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου· «Χριστὸς ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ.»

Κατὰ τῆς ἐπαιτείας.

Ἡ ἐπαιτεία ἀνάθεον ἐθεωρήθη ὡς λύπη τις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διότι ἐν αὐτῇ δὲν περιλαμβάνονται οἱ ὅροι τῆς ἐλεημοσύνης καὶ φιλάνθρωπίας, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἐνισχύεται ἡ ἀπάτη καὶ ἡ ἀργία. Πλὴν ὀρθῶς καὶ ἡ Διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ πτωχοκομείου ποιοῦσα ἔστειλεν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ Μοιραρχίαν παρακαλοῦσα ἵνα ἀμφότεραι αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ συντρέξωσιν πρὸς τὴν καταπολέμωσιν ἐνταῦθα τῆς ἐπαιτείας διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν· οὐχ' ἦττον ὅμως μεγάλως θὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν συμπολιτῶν μας πρὸς τοὺς μετερχομένους τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο καθ' ἑδὴν. Ἰδοὺ τὸ ἔγγραφον τὸ ἀπευθυνθὲν πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ Μοιραρχίαν.

«Μία ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πτωχοκομείου καὶ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐξαφάνισις ὅσον τὸ δυνατόν τῆς ἐπαιτείας ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ ὄρω καὶ οἱ συνοδουμένοι αὐτοῦ ἐννοοῦσι τὴν συνοδουμένην νὰ δίδωσι· διὰ τοῦτο ἔχομεν καθήκον ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ νὰ ἐπαγρυπνῶμεν εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἐπαιτείας σπουδαίως καὶ πρὸς τοῦτο ἐνεργεῖ ὁ παρὰ τῷ πτωχοκομείῳ κλητὴρ ἀλλὰ δὲν ἐπαρκεῖ καὶ δὲν ἐμπνέει τὸν απαιτούμενον φόβον ὅσον ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ Μοιραρχία Ὅθεν ἐρχόμεθα νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ συνδράμητε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τῆς παρεμπόδισεως τῆς ἐπαιτείας, διὰ λόγων προτρεπτικῶν κατ' αὐτῆς καὶ ἔργων ἀπειλητικῶν πρὸς τοὺς ἔργων ἔχοντας τοιοῦτον εἶδεσθαι ἐπάγγελμα καὶ μάλιστα τώρα κατὰ τὰς ἐορτὰς ὅπου πλακόνουσι τοὺς δρόμους καὶ παρίστανται εἰς τὰς θύρας τῶν ναῶν.

Σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν νὰ συντελέσητε μὲ ὅτι μέσον κρίνετε κατάλληλον εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐπαιτείας καὶ θὰ σᾶς χροσωτάμεν χάριν καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ συμπολιταὶ μας, οἵτινες δυσανασχετοῦσιν ἐκαστοτε εὐρισκόμενοι ἀπέναντι ἐπαιτῶν, οἵτινες δὲν παράγουσιν ἐλεημοσύνην ἀληθῆ καὶ εὐάρεστον.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Πτωχοκομείου Πατρῶν Κυρ. Ν. Λάππας

Νικολ. Γ. Πάνος
Ἀδελφ. Ἀμβουρτζερ
Ἐρρίκος Γκρην
Κωνστ. Πράτσικος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

—(—

Μετὰ μεσημέριαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ ἀρτι ἰδρυθεῖσα παρ' ἡμῖν ἡ Ἐταιρεία τῶν φιλομουσῶν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία αὐτῆς ἐν τῷ καταστήματι ἐνθα ἐγκατεστάθη ἡ μικρὰ βιβλιοθήκη καὶ τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῆς. Τὰ ἐγκαινία ταῦτα ἐγένοντο ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μελῶν καὶ δι' ἀγισμοῦ τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Δαμασκηνοῦ. Μετὰ τὸν ἀγισμὸν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ὀλίγα ἀλλ' ἐκφραστικὰ περὶ τῆς Ἐταιρείας ἧς διαταλεῖ πρὸς ἄλλους καὶ ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Χρ. Κορύλλου ἱατροῦ, ὅστις δι' ὠραίου λόγου ἐξέμνησε τὸ γεγονός τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ ἔθνους ὅπερ ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, συνδέσας πρὸς αὐτὸ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐταιρείας, συμπληρωτικὸν τῆς τοῦ ἔθνους ἀποκαταστάσεως. Ἡ Ἐταιρεία ἐγκαινιάζουσα τὴν ἰδρυσίν τῆς ἐπέδειξε ταῖς προσελθούσας καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐργασιῶν τῆς, τὰ πρῶτα δηλονότι δωρηθέντα βιβλία καὶ τὰ ὀλίγα ἀρχαῖα νομίσματα καὶ ἀγγεῖα, ἅτινα εἶθε ν' ἀποτελέσωσιν τὸν πυρῆνα μεγάλου ἰδρύματος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὄλων τῶν φιλομουσῶν. Περὶ τῆς Ἐταιρείας ταύτης τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν μέσων αὐτῆς πολλάκις ὄχ' ἐπανέλθαμεν εἰς τὸ μέλλον, ἀναγράφοντες ἐκαστοτε τὰ ἀποκτήματα τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς.

— Αἱ καλά καγαθαὶ ἡμῶν συμπολιτεῖδες ἀδελφαὶ Παρασκευῆ καὶ Γεωργία Καρακίτσου ἡ Τσιτσιώτου, ἐμφοροῦμεθα ὑπὸ ἀγῶν ὀρθοσκευτικῶν αἰσθημάτων, ἐδωρησάντο εἰς τὸν ἐνταῦθα Μητροπολιτικὸν ναὸν ὠραῖον καὶ βαρῦτιμον ἐπιπέτασμα μετὰ τοῦ τάφου, ἅτινα σήμερον ὁ ἀποθαυμάσωσιν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι. Ὁ Ἐπιτάριος κατεσκευάσθη ἐν Μόσχᾳ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου, εἶναι δὲ κεντημένος διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐπὶ βελούδου περιεργημένον διὰ πολυτελῶν κροσῶν. Ὁ δὲ τάφος κατεσκευάσθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνίου κ. Ἰωάν. Μαγιάση, εἶναι δὲ ῥυθμοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ἔργον εὐσυνειδήτου ἐργασίας. Οὕτω διὰ τῶν ἀξιοτίμων ἀδελφῶν Καρακίτσου, ὁ μητροπολιτικὸς ἡμῶν Ναὸς ἀπέκτησεν ὠραϊκώτατον ἐγκαταλίπωμα, δίκαιος δ' ἐρεψίλεται Ἑλληνας ταῖς δωρηθείαις. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ναοῦ διὰ τοῦ ἐπομένου πρὸς τὰς δωρηθείαις ἐγγράφου τοῦ ἀπεδέχθη τὴν δωρεάν καὶ ἐξέφρασε πρὸς αὐτὰς τὰς εὐχαριστίας του.

Ἐν Πάτραις τῇ 29 Μαρτίου 1890.
Πρὸς τὰς ἀξιοτίμους Ἀδελφὰς Κυρίας Παρασκευὴν καὶ Γεωργίαν Καρακίτσου
Εἰς Πάτραις
Ἀξιοτίμοι Κυρίαί.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἦδη ὀπίσταν περὶ ἠλθην εἰς τὴν κατοχὴν του τοῦ μῆτερον ἀφιέρωματος τοῦ Ἐπιταφίου καὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, προώριστα δὲ τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν Δώρημα τοῦτο, πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς αὔριον ν' ἀποτελέσῃ τὸ καλλιτεχνικώτερον κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας, κληθὸν αὐτοῦ κρίνετε ἀναπόρρευκτον νὰ δηλώσῃ ὑμῖν, καὶ διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ἀποδέχεται μετὰ συγκινήσεως τὴν ὑμετέραν δωρεάν, νὰ ἐκφράσῃ δ' ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του ἐπὶ ταύτῃ καὶ εὐχρηθῇ ὅπως ὁ Ὑψίστος διαφυλάττῃ ὑμᾶς ἐπὶ μήκιστον ὑπὸ τὴν σκέπην του, πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ θελήματός του καὶ παροχὴν παραδειγμάτων ἀξιοβήλων.

Παποίθαμαν ότι την έκφραση των ευχαριστιών και της ευγνωμοσύνης ημών συμμερίζεται όλοκληρως ή ένορρα, και ότι η Έκκλησία αναμνησκόμενη της χάριτος θέλει επικαλεσθαι έφ' υμών την θείαν χάριτα.

Επιτελούντες το καθήκον ημών τούτο σήμερα ευχαρίστως, Σας παρακαλούμεν, αξιότιμοι Κυρίαί, να δεχθήτε την διαβεβαίωσιν της εξαίρετου προς υμάς υπολήψεώς μας.

Τό Έκκλησιαστικόν Συμβούλιον του Ναού του «Ευαγγελισμού», Κ Σπλιωτόπουλος, Σκεκλλάριος Έπ. Πετραλιάς Γερ. Κογγκος Γεωρ. Κοζάκος

— Τό παρά τῷ Δημοτικῷ σχολείῳ ἀγάλου Γεωργίου ἀνασκαφῆν πρό τινας ἀρχαίον Ὡδεῖον ἐγένετο κοινόν ἀφοδευτήριον καί ἀποθήκη πάσης ἀκαθαρσίας, ἀπροσέλαστον δέ ὡς ἐκ τῆς ἀναδιδομένης ἐξ αὐτοῦ δυσωδίας. Ἡ ἄρτι παρ' ἡμῶν ἰδρυθεῖσα «Ἐταιρία τῶν Φιλομούσων» καθήκον ἔχει νά μεριμνήσῃ περὶ καθαρίας τοῦ μέρους ἐκείνου καί περὶ παύσεως τῆς βεβηλώσεώς του, ἥτις μαρτυρεῖ καί ἀσέβειαν καί ἀφιλοκαλίαν καί θαρσαρότητα καί λέγει πολλά περὶ τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς καταστάσεως τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ὁ καθαρισμὸς οὗτος καλὸν ἤθελεν εἶσθαι νά μὴ θραδύνη, ἀλλὰ νά γίνῃ μέχρι τῆς προσεχοῦς Δευτέρας, καθ' ἣν διέρχονται τῆς πόλεως ἡμῶν πολυάριθμοι λόγιοι, οἱ συμμετέχοντες τῆς εἰς Ὀλυμπίαν ἀρχαιολογικῆς ἐκδρομῆς, οἵτινες θά παραμείνωσιν ἐνταῦθα πρὸς ἐξέτασιν τοῦ Ὡδείου καί ἵνα μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν ὅλη ἡμῶν ἡ ἀβαλτηρία.

— Τὴν προσεχῆ Δευτέραν θά διέλθῃ τῆς πόλεως ἡμῶν μεταβαίνων εἰς Ὀλυμπίαν δι' ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας μέγας ὄμιλος φοιτητῶν καί ἄλλων λογίων ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ ὑψηλοῦ κ. Σοφοῦλη, ὃν προτίθενται ν' ἀκολουθήσωσι καί πολλοὶ τῶν ἡμετέρων νέων, ἐὰν ἡ ἔταιρία τοῦ Σιδηροδρομοῦ κάμῃ καί δι' αὐτοῦ ἀνάλογον ἐκπτώσιν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ εἰσητηρίου. Ὡς μανθάνομεν ἐγένοντο παρὰ τῆ Ἐταιρίᾳ διαβήματα τινά περὶ τούτου, ἐχομεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι αὕτη θά θελήσῃ νά διευκολύνη τὴν μετάβασιν εἰς Ὀλυμπίαν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν.

— Ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τινὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας διακήρυξις συναγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀρχιτεκτόνων, πρὸς κατάρτισιν σχεδίου τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐνταῦθα μεγάλου ναοῦ τοῦ «Ἀποστόλου Ἀνδρέου» καί ὑπογεγραμμένη μόνον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Δαμασκηνοῦ καί τοῦ ἡμετέρου δημάρχου κ. Γεωρ. Ρούφου, ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τοῦ εἰρημένου ναοῦ, ὅπερ ἐν τούτῳ δίδεν παραγνώριον τῶν νομίμων δικαιοματιῶν του καί ὑπέβαλε παρὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ δημοτ. συμβουλίου. Τὴν ἐξέλεγχξιν τῆς πράξεως ταύτης τοῦ κ. Δημάρχου καί τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς.

— Ἐπανῆλθον ἐξ Ἀθηνῶν οἱ ἡμέτεροι Βουλευταὶ κ. κ. Ἀρ. Κονταγούρης καί Ἀχ. Γεροκωστόπουλος.

— Ὁ συμπολίτης ἡμῶν κ. Διμ. Ἀναστασιος ἱατρός ἠραβθώνισε τὴν δευτερότοκον αὐτοῦ θυγατέρα Ἄνναν, καλλίστην καί σεμνὴν δεσποινίδα μετὰ τοῦ ἀξιότιμου κ. Γεωρ. Πιπινέλη ἐμποροῦ ἐν Πειραιεῖ.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπὶ τοῦ καταπλευσάτος εἰς τὸν λιμένα ἡμῶν ἀτμοπλοίου «Πάρος» κατεσχέθη ὑπὸ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν κιβώτιον προωρισμένον νά λαθρεμπορευθῇ καί περιέχον μίαν ἢ δύο δωδεκάδας ὑποκαμίσων καί περὶ τὰς ὀκτὼ ὀκάδας δαντελῶν μεταξωτῶν. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ λαθρεμπορίου τούτου ἐνεποίησε ζωηρὰν αἰσθησιν ἐνταῦθα ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς τούτο ἐμελετήθη καί ἀπεπειράθη ἡ ἐκτελεσίς του, ἰδίᾳ δὲ ὡς ἐκ τῶν προσώπων ὧν τὰ ὀνόματα ἀνεμύχθησαν εἰς αὐτό.

Τὰ κατὰ τὸ λαθρεμπόριον τούτο ἀνεκινώθησαν ἡμῶν ὡς ἀκολούθως: Λιμενοφύλαξ τις τοῦ ἐνταῦθα Λιμεναρχίου ἀναχωρήσας πρὸς ἡμερῶν ἐντεῦθεν μετέβη διὰ τοῦ Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου τῆς ἑταιρίας Φλόριο εἰς Βρενδίσιον, ἐκεῖ δὲ παραλαβὼν κιβώτιον μὲ ἀγνωστον περιεχόμενον ἐπανεκάμψεν ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἰδίου ἀτμοπλοίου: δὲν ἐδυνήθη ἐντούτοις ν' ἀποβιάσῃ τὸ κιβώτιον, διότι ἡ τελωνειακὴ ἀρχὴ ὑποψιασθεῖσα ἔθετο ὑπὸ αὐστηρὰν φυλακὴν τὸ καταπλευσάν ἀτμόπλοιον: ἐκρίθη ὅθεν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ καί ἀνεχώρισεν αὐθις διὰ τοῦ ἰδίου μετὰ τοῦ κιβωτίου εἰς Κέρκυραν. Ἐκεῖ ὁ λιμενοφύλαξ ἐντυχῶν τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιον «Πάρος» εἰσήλθεν πρὸς ἀπόπλουν ἐγκαταλείπει τὸ Ἰταλικὸν καί ἐπιβιάζεται ἐπ' ἐκείνου συνεπιπύρων πάντοτε τὸ πολυπληγκτον κιβώτιον καί φθάνει ἐνταῦθα τὴν παρελθούσαν Τρίτην. Ἀλλὰ καί τὴν φορὰν ταύτην ἐνεκα τῆς φυλακῆς τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν δὲν ἐδυνήθη ν' ἀποβιάσῃ τὸ κιβώτιον. Ἐξῆλθεν ὁμοῦ εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κ. Βρατσάνου Λιμεναρχοῦ ἐνταῦθα παρ' οὗ ἔλεγεν ὅτι ἐστάλη εἰς Βρενδίσιον πρὸς παραλαβὴν τοῦ κιβωτίου καί τοῦ ὁποῦ ἤτο παραλήπτης. Ἀμα τῆ ἐξόδῳ τοῦ λιμενοφύλακος οἱ τελωνοφύλακες καπέτσχον τὸ κιβώτιον καί ἔφερον αὐτὸ εἰς τελωνεῖον. Μετὰ τούτο φθάνει ὁ ἴδιος κ. Βρατσάνος εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ζητῶν τὸ κιβώτιον ὡς ἰδικόν του, μανθάνει δὲ ὅτι τούτο μετεκομίσθη εἰς τὸ τελωνεῖον, ὅπου μεταβάς μανθάνει ὅτι τὸ κιβώτιον περιέχει λαθρεμπόριον δαντελῶν καί ὑποκάμισα. Ὁ κ. Βρατσάνος διεβεβαίω ὅτι ἐντολήν ἔδωκε νά τοῦ ἀποστελλῶσιν τὰ ὑποκάμισα, οὐδεμίαν δὲ γνῶσιν εἶχε τῶν δαντελῶν. Αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ θά ἀνεύρωσι τὸν ἐργάτην τοῦ λαθρεμπορίου καί θέλουσι καταγνώσει αὐτῷ τὸ νόμιμον πρόστιμον: τούτο δὲ παρὰ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν δέον νά γίνῃ μετ' ἐπιστάσεως ἄρκας, διὰ νά μὴ τίθῃται ἐν ἀμφισβόλῳ τὸ ἥθος ἀνατερόν ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καί κατευασθῇ ἡ ἐκ τῆς συντυχίας τῶν περιστάσεων, ἀεὶ ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, τεταραγμένη κοινὴ συνείδησις.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ἑταῖροι τῆς ἑταιρίας «Ἐνωσις τῶν φιλομούσων» καί πάντες οἱ συμπολίται ἡμῶν, ἵνα δωρήσωσιν τῷ τῆς Μουσείῳ καί τῆ Βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, ὅ,τι ἀν εὐαρεσιῶνται χρῆσιμον πρὸς τὸν σκοπὸν, παρέχοντες εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπον, παρ' οὗ καταγράφεται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένον βιβλίον μετὰ τοῦ ὀνοματεπωνύμου καί δημοσιεύεται διὰ τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων.

Ἐν Πάτραις τὴν 29 Μαρτίου 1890. (Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἐταιρίας).

Ἐπισκεφθῆτε τὸ A LA MENAGERE

(Ὁδὸς «Ἁγίου Νικολάου», ἀπέναντι οἰκίας Κρεμύδης) Εἰς τὸ πληρέστατον τούτο ἐν τῇ πόλει Πατρῶν κατάστημα, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθανασίου Σ. Ἀθανασίου, πωλοῦνται ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς οἰκιακῆς καί μαγειρικῆς χρήσεως, εἶδη ἀγροποπλαστικῆς καί ὑαλοουργικῆς βιομηχανίας, παντοειδῆ σκευῆ ἐκ κρυστάλλου, πορτζελάνης καί λοιπά. Ἐτερα σκευῆ, πρὸς διακόσμησιν αἰθουσῶν καί τραπεζαρίων, κλίναι ὀρειχάλκιναι καί ὀρειχαλομιγεῖς. Ὀργανα καί παιγνίδια πρὸς διασκέδασιν. Πολύφωτα δι' ἐκκλησίας. Ὀπλα κινηγίου καί στρατιωτικὰ, πιστόλια καί περιστροφὰ παντὸς εἶδους, ῥαπτομηχαναὶ δι' οἰκογενείας. Νιπτήρες πλήρεις εἰς διάφορα σχήματα κτλ πλείστα

ἄλλα εἶδη, ἅπαντα εἰς λίαν συμφερούσας τιμὰς μὴ ἐπιδεχόμενα συναγωνισμῶν.

ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ Α. Α. ΣΥΨΩΜΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Συψώμου πωλοῦνται: ΟΙΝΟΣ μέλας, τριετῆς πρὸς λ. 50 ἢ φιάλη ΟΙΝΟΣ λευκός » » 50 » ΟΙΝΟΣ μέλας, πενταετῆς δρ 1 » CURAÇAO (Κιουρασώ) » 5 » ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ (Πικρὸν) » 1,25 » Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι πωλεῖται αἶνος πολλῶν παλαιῶν ἀρίστης ποιότητος, τονικὸς, δι' ἀσθενεῖς πρὸς δρ. 2 ἢ φιάλη ΒΟΡΔΩ » 2 » SAUTERNES (λευκός) » 2 1/2 » Δι' τιμὰς δι' ἀποστολὰς εἰσὶν διαφορετικαί.

ΝΕΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ Ὀλυμπίου καί Φραντζῆ.

Τὸ νεοσύστατον τούτο ἐργοστάσιον κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαιζώνος καί ἄνωθεν τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος τοῦ κ. Δ. Φραντζῆ ἐπλουτίσθη δι' ὄλων τῶν ἐκλεκτοτέρων ὑλικῶν τῶν Παρισίων καί μέσων τοῦ συρμοῦ, ὑπόσχεται ἀρίστην ἐργασίαν, κομψότητα, εὐθυσίαν καί 30 0/0 ἔλπτωσιν. Μία ἀπλὴ ἐπίσκεψις ἐν αὐτῷ δύναται νά βεβαιώσῃ τ' ἀνωτέρω. Δοκιμὰς αε!

Ὁ ἄρτι ἐκ Παρισίων ἀφιχθεὶς ἱατρός κύριος Ἰωάννης Μουτούσης κατόκησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς χάρας Χρ. Τζετζέλη, ὁδὸς Ἐρμοῦ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Γιαννοπούλου. Δέχεται ἐπισκέψεις: 1 1/2—3 Μ. Μ.

ΟΙΝΟΣ ΜΕΛΑΣ ΡΙΤΙΝΙΤΗΣ

Τῆς περισηνῆς ἐσοδείας ἀριστος, πωλεῖται ἑκά δραχμῆ ἑ. εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν «Ἁγίου Νικολάου» καί ὑπὸ τὴν οἰκίαν Θεοχάρη οἰνοπωλείου τοῦ Τριανταφύλλου Παπατριανταφύλλου.

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου ε. ε. ἐφέσεως Γεωργίου Γατοπούλου. Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 3 Μαρτίου ε. ε. ἐφῆσιν τοῦ Γ. Γατοπούλου, μέλους τῆς ἑταιρίας «Ἀδελφοὶ Γατοποῦλοι». Μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλομένην ἀπόφασιν, συμφῶνως τῷ σκεπτικῷ κηρυσσόμενων ἀκέρων τῶν προσβαλλομένων ἐκθέσεων. Διατάσσει τὴν ἐκ νέου συγκρότησιν τῆς συνελεύσεως τῶν δανειστῶν. Ὁρίζει πρὸς τούτο τὴν 27 Ἀπριλίου (1890) καί ἐπιβάλλει τὰ ἐξοδα τῆς δίκης καί τῆς σημαίνσεως τὰ τέλη εἰς ἑἶδος τῆς πτωχεύσεως. Ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Πάτραις τὴν 14 Μαρτίου 1890 καί ἐδημοσιεύθη τὴν 19 ἰδίου μηνὸς καί ἔτους. Ὁ Πρόεδρος Ὁ ὑπογραμματεὺς Δ. Μητσόπουλος. Ἐπ. Σκεκκλαρόπουλος.